

PLANINSKA
ZVEZA
SLOVENIJE
ALPINE
ASSOCIATION
OF SLOVENIA

Franci Horvat

Čarobni zakladi Slovenije

IZBIRNI VODNIK

Franci Horvat

Čarobni zakladi Slovenije

2026

FRANCI HORVAT
Čarobni zakladi Slovenije
Izbirni vodnik

UREDNIKA
Vladimir Habjan
Irena Mušič Habjan

UREDNIK PLANINSKE ZALOŽBE
Vladimir Habjan

LEKTORIRANJE
Sonja Čokl

TEHNIČNI UREDNIK
Emil Pevec

PREGLEDNI ZEMLJEVID
Matic Kavčič

OBLIKOVNA ZASNOVA
VODNIKA
Grupa Ee

OBLIKOVANJE IN PRELOM
Meta Žebre

TISK
Schwarz print, d.o.o.

IZDALA IN ZALOŽILA
Planinska zveza
Slovenije
Ob železnici 30a,
SI-1000 Ljubljana
www.pzs.si
info@pzs.si
Ljubljana, 2026

EVIDENČNA ŠTEVILKA
ZALOŽBE
615

ZA PLANINSKO ZVEZO
SLOVENIJE
Jože Rovan

NAKLADA
700

AVTOR FOTOGRAFIJ
Franci Horvat

Brez pisnega dovoljenja
Planinske zveze Slovenije so
prepovedani reproduciranje,
distribuiranje, javna priobčitev,
predelava ali druga uporaba
tega avtorskega dela ali
njegovih delov v kakršnem
koli obsegu ali postopku, tudi
fotokopiranje, tiskanje ali
shranitev v elektronski obliki.
Tako ravnanje pomeni kršitev
avtorske pravice, razen v
primerih od 46. do 57. člena
Zakona o avtorskih in sorodnih
pravicah.

OPOZORILO

Čeprav je eden osnovnih ciljev planinskih vodnikov povečati varnost obiskovalcev gora, pa avtor in založba ne moreta sprejeti odgovornosti za morebitno nesrečo ali škodo, ki bi jo utrpel uporabnik vodnika. Na nevarnosti opozarjamo pri vsakem opisu, vendar je vsak opis vedno subjektiven, poleg tega pa se razmere na terenu lahko spremenijo celo iz ure v uro. Uporabnik se za turo odloči sam in tudi tvega sam. Manj večjim v orientaciji svetujemo spremstvo vodnika.

Knjigo posvečam hčerki Tini Horvat

Kazalo

Uvod	9
Zasnova vodnika	10
1. Za Razorcem	14
2. Slapovi in korita Možnice	22
3. Šunikov vodni gaj v Lepeni	28
4. Zadnjiški Ozebnik	34
5. Travniška dolina in planina Za Skalo	42
6. Slemenova špica	48
7. Visoki Mavrinc	54
8. Vzhodni Skočniki Belega potoka	60
9. Brinova glava	66
10. Viševnik	74
11. Planina Velo polje	80
12. Planina Krstenica	86
13. Vošca	92
14. Krvava lokev pod Kalškim Grebenom	100
15. Dedec pod grebenom Zeleniških špic	106
16. Jezero Vodotočnik	112
17. Križevnik	118
18. Stan pod Utami	126
19. Matkovo okno nad planino Zabrložnica	132
20. Črno jezero pod Krnesom	138
21. Janezov bivak na Javorci	144
22. Vranja peč	152
23. Sotinski breg (Kugla)	158
24. Kozice	164
25. Mirtoviški potok ob Kolpi	170
26. Kavčič in Golič	176
O Francijevih Čarobnih zakladih	182

Osamelec na Strelovcu

1

NADMORSKA VIŠINA
1724 m

VIŠINA IZHODIŠČA
962 m

VIŠINSKA RAZLIKA
Pribl. 1000 m

ZAHTEVNOST

Zahtevna označena pot

OPREMA

Običajna planinska
oprema za visokogorje

Za Razorcem

Nebeške poljane

**Skutnik, Špičica in Griva se dvigajo nad nebeškim
Za Razorcem, zadaj stoji Jalovec.**

O Nebeških poljanah je Tine Mihelič (1941–2004), violinist, alpinist, pisec alpinističnih in planinskih vodnikov, ki je sodil med najboljše poznavalce Julijskih Alp, zapisal: »Za robom se svet odpre, pred seboj pa zagledaš prostrano kotanjasto planoto. Pot sledi dobro vidnemu sosledju dolcev. Sprva greš nekaj časa navzdol, nato pa se zložno vzpenjaš. Pot je v visoki travi komaj opazna.

IZHODIŠČE

Zadnja Trenta, Zapoden

Na izhodišče se iz osrednje Slovenije pripeljemo po avtocesti Ljubljana–Jesenice, jo zapustimo na Jesenicah (Hrušica) in nadaljujemo skozi Kranjsko Goro čez prelaz Vršič oziroma z zahoda skozi Bovec in po dolini reke Soče.

Z glavne ceste zavijemo čez Sočo na ožjo cesto, mimo Koče pri izviru Soče zapeljemo na makadamsko cesto in po njej do konca, do zapornice na manjše parkirišče.

GRS80 (WGS84)

N 46,4043

E 13,7098

Ta predel bi zaradi svoje domala pravljичne lepote zaslužil kakšno posebno ime, Nebeške poljane ali kaj podobnega.»

(Tine Mihelič, Julijske Alpe,
Planinska založba, 2009, str. 253)

Zadnja Trenta je skrajni zgornji del doline Trente, ki leži v Triglavskem narodnem parku. Območje

KOČA

- Koča pri izviru Soče,
886 m, +386 41 734 348

ČASI

- Zapoden–Za Razorcem
4 h
- Za Razorcem–Zapoden
4 h

Skupaj 8 h

SEZONA

Kopni letni časi

ZEMLJEVID

- Jalovec in Mangart, PZS,
1 : 25.000

te doline je geološko zelo zanimivo. Prevladujoča kamnina so apnenci in dolomiti, ki so nastali v obdobju triasa in jure. Ti karbonatni sedimenti so se dvignili in preoblikovali zaradi tektonskih premikov ob nastanku Alp. Zadnja Trenta sodi med najbolj trentske doline Posočja. Tu še vedno stojijo zanjo tako značilne domačije z lesenimi ograjami, danes pa so se v večini spremenile v počitniške hišice. Naslednja znamenitost je izvir Soče, ki je takoj nad Kočo pri izviru Soče. Ob Zapotoških slapovih Suhega potoka se lahko osvežimo. Gre za tri slapove, ki so težje dostopni. Nad slapovi leži zapuščena planina Zapotok, 1354 m. Pred leti so nekoliko obnovili pastirsko kočo, ki zdaj služi predvsem alpinistom, ko se podajajo v bližnje stene.

Na opisani turi se zaradi lepih razgledov držimo markiranih poti; najprej dosežemo sedlo Kanja pri Bavškem Grintavcu, od tam se lahko odpravimo do Zavetišča pod Špičkom in nato sestopimo nazaj na izhodišče. Nekaj je tudi neoznačenih poti, povezanih z Za Razorcem, ki so krajše, toda zahtevnejše in manj razgledne.

VZPON

Z izhodišča sledimo markacijam mimo zapornice na cesto proti Bavškemu Grintavcu. Cesta na prodišču Suhega potoka preide v stezo. Pot vodi večinoma po gozdu vse do razpotja, kjer se usmerimo desno jugozahodno proti Bavškemu Grintavcu (levo Zapotoški slapovi). Ponovno prečimo strugo potoka, nato se začne pot vzpenjati. Prečimo nekaj grap, na nekaj mestih s pomočjo jeklenice, in se čez skalno stopnjo dvignemo na planino Zapotok, 1354 m. Pri kočici zavijemo levo do potoka, nadaljujemo z zložnim vzpenjanjem skozi redek gozd. Ko izginejo še zadnji macesni, prečimo travnata pobočja vse do melišča pod Bavškim Grintavcem, 2347 m. Mimo prvega razpotja nadaljujemo desno severozahodno proti sedlu Kanja, 2030 m, čez melišče pod stenami Bavškega Grintavca do stika markirane poti, ki vodi proti Zavetišču pod Špičkom.

Zavijemo desno in se najprej spustimo levo vzhodno do vznožja najnižjih pečin pod Zagorel-

cem. (Tu se slaba in nemarkirana pot spusti na planino Zapotok). Nato se spet dvignemo levo severovzhodno. Pot je delno skalnata, prečimo nekaj grap. Največja je pod zahodno steno Zagorelca, tudi tam nam je v pomoč jeklenica. Ko zapustimo skalnat svet in smo na drugi strani, se pred nami razgrne kotanjasta planota, polna prekrasnih macesnov in širnih razgledov. Pot na tem območju Za Razorcem je zaradi visoke trave malce težje sledljiva.

SESTOP

Sestopimo po poti vzpona.

Lahko pa nadaljujemo po markirani poti proti Zavetišču pod Špičkom in sestopimo na izhodišče, a je ta pot težje sledljiva.

VODNIKI

- Vladimir Habjan: Brezpotja. Sidarta, 2022.
- Jože Drab: Julijske Alpe, skupini Mangarta in Jalovca. Planinska založba, 2015.
- Tine Mihelič: Julijske Alpe. Planinska založba, 2009.

ZANIMIVOSTI OB POTI

- Izvir reke Soče
- Zapotoški slapovi
- Spomenik Juliusu Kugyju

Obnovljen pastirski stan na planini Zapotok

Odločil sem se, da Za Razorcem obiščem jeseni, ko se pozlatijo macesni. Običajno je v oktobru nekaj dni »indijansko poletje«, ko ni neviht in je v gorskem zraku dokaj nizka vlaga, temperature pa primerne za fotografiranje. Takšno okno lepega vremena se je tisto leto pojavilo sredi oktobra.

V trdi jutranji temi bi brez čelne svetilke težko hodil. Opazil sem, da so pot pred kratkim na novo markirali, kar mi je hojo olajšalo. Na planini Zapotok sem bil malce pred osmo uro, kjer je bilo spokojno in tiho. Pri bližnjem studencu sem napravil nekaj posnetkov in nadaljeval. Pot se je dvigovala in vse več je bilo zlatih macesnov. Nižje sem naenkrat zaslišal glasove, za katere sem sprva mislil, da niso resnični. Že po nekaj minutah sta me prehitela dva plezalca iz Štajerske. Sam sem počasi nadaljeval svojo pot proti sedlu Kanja, ves čas pa so mi oči uhajale na Nebeške poljane na drugi strani doline in na zlate macesne.

Pod sedlom Kanja sem zapustil markirano pot in se spustil po melišču proti markirani poti, ki vodi proti Zavetišču pod Špičkom. Sledil sem poti pod Zagorelcem, malce postal pri napisu Špiček in nadaljeval. Prečil sem nekaj grap, nato se je svet odprl, čakalo me je najlepše: sanjska kotanjasta planota s številnimi macesni. Na tem mestu bi lahko ure in ure, da ne rečem dneve, fotografiral. Ker pa sem običajno »skregan« s prostim časom, mi je bil ta skopo odmerjen.

Slabše uhojena pot vodi med macesni pod Grivo.

Po dobrih dveh urah fotografitanja sem začel razmišljati o sestopu na planino Zapotok. Prijatelj mi je povedal, da je začetek pod Grivo, ko pod sabo zagledaš travnat pomol. Res je, ko sem pod sabo najprej zagledal oblo travno glavico z možicem, ki mi je vlil nekaj upanja, sem daleč pod sabo zagledal še travnati pomol z nakazano stezico, ki je vodila navzdol. Najprej sem s strahom sestopal po travnatem pobočju, ki je skrival kar nekaj lukenj, na katere sem moral biti pozoren. Bližje sem bil travnatemu pomolu, bolj sem bil prepričan, da sem na pravi poti. S pomola sem se spustil v gozd in tam poiskal ozko stezico, ki je sem ter tja vodila navzdol. Spomnil sem se tudi prijateljevih besed, da se je treba držati malce bolj desno, da prideš do grape.

Sestop v grapo ni bil težak, prav tako ne prvi metri po njej. Povsem drugače je bilo malce nižje, ko sem pod sabo zagledal skok. Leva stran (gledano navzdol) je bila mokra in spolzka, desna pa krušljiva z malo oprimkov. Pospravil sem fotoaparata in stojalo v nahrbtnik in začel previdno plezati. Upal sem, da se mi kakšen oprimek ali stop ne poruši. Pošteno sem si oddahnil šele na koncu grape, ko sem bil že na varnem. Pod planino sta se mi pridružila plezalca, ki sta plezala v Zapotoškem vrhu. Vse do avta smo klepetali in se kar težko poslovili.

Lepo se je končal prečudovit dan s Tinetom Miheličem, ki sem ga imel ves čas v mislih. Njegove Nebeške poljane ali kaj podobnega so res nebeške

Postavni špici Srebrnjak in Zapotoški vrh

